

"Kamaráde, nevezmete si snad ještě jeden plaid?" řekl Vilík ku Bobymu, který si právě stříbrným zapalovačem ve tvaru buvolí lebky zapaloval doutník. "Děkuji, jste příliš laskav, kamaráde?" odtušil Boby z hloubi křesla na druhé straně ohniště. "I když máme konec července, který se vyznačuje chladnými již nocemi a má játra, na která jsem poněkud choulostiv, by mohla lehce dojít újmy - snad již jen z pouhé snahy po udržení kouzla večera nechci druhého plaidu. Díky, starý brachu!"

Miki Ryvola a 50. výročí Zlatého klíče

foto: Fenik ©

Boby vztáhl pěstěnou ruku po láhvi sodové vody, spočívající na servisním stolku, opatřeném kolečky, a zhluboka lokl. Pak se rozhlédl po kruhu křesel, lenošek a houpacích židlí, v malebné směsici rozkládající se kol mírně praskajícího ohně, povstal, odsunul azbestový kryt, který jej chránil před účinky prudkých ohňových paprsků a mírně pohnutým hlasem promluvil:

"Vážené kamarádky a kamarádi, po dlouhé době sešli jsme se zas zde na řadrech matky přírody, abychom tak jako kdysi zasedli kol ohně a zavzpomínali na to, co snad již není ani pravdou, co se mi jeví jako krásný, leč mlhavý sen. Mám za čest uvítati vás všechny u ohně, který vzplál dnešní večer na počest třicátého výročí založení naší trampské osady. Věřím, že všichni vrátíme se, byť na prchavý okamžik, do dob nenávratně zmizelých (zde vyňal krajkový kapesník a odvrátiv se, setřel kradmě slzu), leč v našich srdcích věčně živých? Však dosti slov - prosím kamaráda Arnošta, aby vyjmul z pouzdra nástroj a zahájil tak vlastní potlach?"

Z místa, kde v polostínu rýsoval se obrys skromného obytného přívěsu, vystoupil Arnošt.

Mužný vzhled tohoto dítky přírody kouzelně doplnil drsné prostředí potlašního ohně. Dokonalá kalhota elegantního střihu zakončena dole lesklou botkou, stylizovanou do modelu tzv. "kanadky". Mondénní smoking tmavozelené barvy příjemně kontrastuje se sněhobílou náprsenkou, uprostřed níž se v pablescích třpytí jehlice tvaru zkřížených Coltových revolverů. Mužnou, o tvrdém životě svědčící a ostře řezanou tvář Arnoštovu korunuje poněkud staromódní sice, leč stále decentní širák - úsměvná vzpomínka na osadní mládí.

Soustředěně snímá bělostné glacé rukavičky, chápe se nástroje vzácné značky, přivírá oči a tu již z jeho violoncella vzlétá sladká melodie starého trampského hymnu. Hluboké pohnutí zmocňuje se shromážděného trampstva a jak melodie sílí, stále častěji ozývají se hluboké povzdechy kamarádů a ojedinělé vzlyky kamarádek, marně dušené slonovinovými vějíři.

A melodie, vyluzovaná čarodějem Arnoštem, se rozlévá osadou jako jarní voda, již není slyšet violoncello, to se k písni beze slov přidávají hlasy větru, rozkývaných korun sosén, šumících řek

Potlach

Napsal uživatel Miki Ryvola
Pátek, 18 Duben 2008 03:00

a burácejících peřejí. A píseň stoupá, vyráží dech vůní starých vzpomínek, dávno stržených kempů, dávno zarostlých cest a ohnišť a smíšená s dýmem míří k měsíci, který jakoby jediný zůstal z těch dávných dob. Je v té písni slyšet tisíce kroků a tisíce bubínků na promoklých celtách, jsou v ní vidět zmizelé tábory a zmizelé krásy. To duše trampa, proměněná v píseň, stoupá k nočnímu nebi.

A z hlubokých křesel, obytných přívěsů, limusin a pestrých chat a vilek, od pláží a barů, rekreačních středisek, od bazénů a golfových hřišť se už netajeně nese pláč. Nezastavitelný, nechápavý, neovládnutelný, marně zadržovaný, nepatřičný, nevhodný a neprogramovaný. Jako volání marné po kráse, která protékla mezi prsty jako voda.

K ránu píseň tichounce doznívá nad vyhaslým ohništěm.

Takto podivně a předčasně skončil slavnostní potlach ku třicátému výročí založení jedné trampské osady...